

Imádság a csöndben, csönd az imádságban

Az imában gyökerező élet nagyon egyszerű élet. Éppen egyszerűségében rejlik igazi gazdagsága. Minden lényegtelen dologtól szabadon, egyszerű és örömteli válasz ez az Úr kérésére: „Maradjatok meg szeretetben” (Jn 15,9). Imaéletet élni azt jelenti, hogy figyelmesek vagyunk, várakozunk Istenre, belsőleg üresek és csendesek leszünk. Imádkozni nem azt jelenti, hogy a magunk beszédét hallgatjuk, hanem sokkal inkább azt, hogy egészen lecsendesítjük magunkat, hogy maghalljuk Isten szavát. Ha így teljesen Istennek, Jézus Krisztusban láthatóvá vált dicsőségére összpontosítunk, mélyrehatóbb átalakulás történik bennünk, mint amit bármilyen aszketikus erőfeszítés elérhetne, és gazdagabb termést hozunk, mint amit mi magunk valaha is létrehozhatnánk. Ez a titka annak is, hogy az igazi szemlélődők olyan jól tudnak meghallgatni. Hozzá vannak szokva, hogy imájukban nem magukra figyelnek. Beszélgetéseikben spontán módon ugyanazt csinálják, egész figyelmüket a másikra irányítják. Az imában gyökerező élet keresi a csendet, de a szó legmélyebb értelmében, vagyis a belső hallgatásban, amely nem önmagára irányítja a figyelmet, és nem akar maga körül forogni. A hallgatás ebben az értelemben azt jelenti, hogy behatolunk a csendbe, s az elborít bennünket, elhallgat bennünk minden önzés, minden magunk-keresése és magunk-érvényesítése, és szívünkben valóban csend honol. Az igazi ima nem magunk figyelése, hanem ellenkezőleg, ha az ima önközpontú, bármely nemes és szent célokra és tervekre irányul is, valami elgondolkodtatóan hamis benne. Az igazi ima vezérszavai nem az „én”, „engem” vagy „enyém”: a fényszórónak nem szabad rám irányulnia még az ima utáni visszatekintésben sem, hanem el kell fordítanom magamtól, és Krisztusra kell irányítanom. Olyan idő az ima ideje, amelyben Jézust kell néznünk. Ha őt szemléljük, a leghatásosabb eszközzel élünk, hogy megjavuljunk: mert akkor maga a Szentlélek hozza létre bennünk azt a változást, amelyet ő kíván.